

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Apprendre à boire la lumière

(A învăța să bei lumina)

Comentarii ale gândurilor scriitorilor ruși și ale lui Einstein

Conferința din 26.07.1971

B

Iată un mic extras/fragment dintr-o conversație/discuție dintre doi scriitori comuniști ruși și un scriitor francez care le pune întrebări. Scriitorul elvețian (*inadvertență: rus – n.t.*) Vladimir Solukin a zis: «A avea un televizor mai perfecționat, o mașină mai puternică, mai rapidă – tehnica, civilizația, voința de a consuma din ce în ce mai mult, de a îmbunătăți confortul vieții (sunt cele care) primează în zilele noastre în conștiința oamenilor. Numim asta “progres”. Eu consider că este vorba aici de un pseudo-progres și că omenirea alunecă pe o pantă. Căci pierdem, în felul acesta, valorile esențiale, care sunt de natură spirituală. Singurul motiv de a păstra o scânteie de optimism este următorul: când, la capătul acestei pante vom vedea prăpastia care se ascunde după ea, poate ne vom veni în fire, căci hidoșenia ne va fi repugnat/respins». «Dar diagnosticul dvs. Solukin, este valabil numai pentru Occident ?». «Absolut deloc. Este valabil atât pentru voi cât și pentru noi, cei din țările socialiste. Lumea este una».

Vedeți, așadar, cum încep rușii (să gândească la fel ca noi) ?

Iar gândul lui Einstein, despre care v-am vorbit mai devreme :

«Cea mai frumoasă, cea mai profundă emoție pe care o putem experimenta este senzația mistică, această sămânță a științei adevărate. Cel cărui această emoție îi este străină, care nu mai are putința să se mire și de a fi cuprins de respect, acela e ca și mort. Religia mea este o smerită admirație față de spiritul superior, fără margini, care se revelează în cele mai infime detalii, pe care-l putem percepe cu spiritele noastre slabe și fragile. Această profundă convingere sentimentală a prezenței unei rațiuni puternice și superioare, revelându-se în universul incomprehensibil, iată ideea mea despre Dumnezeu».

O, e formidabil! (Acest gând) exprimă exact ce auziți aici. «Universul incomprehensibil» - spune el. Am să vi-l mai citesc odată: «Cea mai frumoasă, cea mai profundă emoție pe care o putem experimenta este senzația mistică, această sămânță a științei adevărate». Ceea ce înseamnă că, dacă avem aceste stări mistice,

aceste stări ne pot revela, ne pot duce, ne pot scoate - ca și cum am planta semnițe, într-o bună zi vom culege cunoștințe, așa cum v-am explicat într-o altă conferință: «Cel căruia această emoție îi este străină, care nu mai are putința să se mire și de a fi cuprins de respect, acela e ca și mort. Religia mea este o smerită admirație față de spiritul superior, fără margini, care se revelează în cele mai infime detalii, pe care-l putem percepe cu spiritele noastre slabe și fragile. Această profundă convingere sentimentală a prezenței unei rațiuni puternice și superioare, revelându-se în universul incomprehensibil, iată ideea mea despre Dumnezeu». E minunat !

Eu nu cunoșteam acest gând al lui Einstein. Asta nu înseamnă că n-am extras-o din aceeași sursă. Dar eu nu știam acest gând. E ca și când mi-aș citi gândul, unul din gândurile mele, dar exprimat poate în alt fel. O, ce bucuros sunt ! Am să vă citesc din nou discuția acelor scriitori, ca să vă rămână în minte. Scriitorul rus Valdimir Solukin a spus : «A avea un televizor mai perfecționat, o mașină mai puternică, mai rapidă – tehnica, civilizația, voința de a consuma din ce în ce mai mult, de a îmbunătăți confortul vieții (sunt cele care) primează în zilele noastre în conștiința oamenilor». Da, nu ne gândim decât la asta, nu căutăm decât asta: «Numim asta “progres”. Eu consider că este vorba aici de un pseudo-progres și că omenirea alunecă pe o pantă, căci pierdem, în felul acesta, valorile esențiale», iar valorile esențiale le învățăm aici ! Lucrurile cele mai esențiale. «...care sunt de natură spirituală. Singurul motiv de a păstra o scânteie de optimism este următorul...» Noi spunem: «pentru că o licărire de speranță este prea puțin, o licărire de speranță, e prea puțin, nu ajunge, trebuie să ai o întregă cunoaștere/știință – nouă – pentru că cu optimismul nu veți ajunge prea departe; vor fi momente când cedăm, în ciuda celui mai mare optimism, când nu cunoaștem mare lucru. Și mai departe: «...când, la capătul acestei pante vom vedea prăpastia care se ascunde după ea, poate ne vom veni în fire, căci hidoșenia ne va fi repugnat/respins.» Dar eu spun că va fi prea târziu, nu vom putea să ne întoarcem. Chiar dacă suntem respinși, tot degeaba/s-a isprăvit, vom luneca, vom cădea. Trebuie înainte, înainte, înainte de a ajunge acolo să luăm măsuri de prevedere, să oprim unele lucruri, pentru că, odată declanșat (procesul), chiar dacă vrei să te oprești... ca și cum o mașină fără frâne, căreia i s-au stricat frânele, am vrea să o oprim pe o pantă, dar ea merge mai departe la vale și s-a isprăvit. Ne facem bucăți. Acest Solukin – fără să-l critic – știu deja unde e, ce are în minte, cât a înțeles din lucruri, dar nu posedă îndeajuns Știința inițiatică. Este un poet, este un spiritualist, e bine, dar el nu știe că e prea târziu, că va fi prea târziu, că înainte trebuie să-i luminezi pe oameni, înainte trebuie să reușești să-i ajuți să vadă limpede.

«Dar diagnosticul dvs., Solukin, este valabil numai pentru Occident ?». «Absolut deloc. Este valabil atât pentru voi cât și pentru noi, cei din țările socialiste. Lumea este una».

Este bine, este bine, este bine, dar nu este de ajuns. Poate vom regăsi sentimentele

divine, ca hippies... inconștient, instinctiv, prin tatonare. Ei se îndreaptă acum spre Iisus, grupul lui Iisus. Dar la noi nu este așa. Nu trebuie să așteptăm ani, secole și milenii pentru a găsi, în sfârșit, drumul bun, când el este deja aici. Este nevoie doar de cineva să ni-l arate, să ni-l explice, ca să ne angajăm (pe el). Ei bine, nu, oamenilor le place să găsească drumul bun prin tatonare, prin experiențe, prin suferințe, prin șocuri, prin surprize. Ei nu acceptă că lucrul acesta poate veni prin altcineva, care ne poate scuti de ani (de căutări), de deziluzii, de decepții, de nenorociri. Ei vor (să afle) ei înșiși. Vor găsi într-o zi, dar cu ce stricăciuni, ce cheltuială. Desigur, vor găsi, e adevărat. Dar lucrul cel mai bun, cum vă spuneam, lucrul cel mai bun, soluția cea mai bună, pentru a-i face să înțeleagă pe intelectuali, care sunt plini până la refuz de știința oficială, de chimie, de fizică, de matematică, mă folosesc deseori de propriile lor arme, de propriile lor argumente și le spun: «Ascultați-mă. Studiați chimia ?». «Da». «Și cum se petrec lucrurile în facultatea voastră ?». «O, studiem tot ce au făcut ceilalți chimiști, din punct de vedere istoric, urmăm toți chimiștii din trecut și când am învățat tot, putem continua singuri după aceea să descoperim lucruri pe care nimeni nu le-a descoperit. Avem dreptul». «Atunci – spun eu – vedeți, așadar, e logic, e normal. Și atunci aici de ce nu faceți tot așa ? În loc să studiați toți Inițiații, toți înțelepții, toți profeții, toți marii Maeștri, pe toți cei care au descoperit mari adevăruri, pe mistici și așa mai departe... A, nu, nu, nu ! Nu-i studiați, nu vreți să știți ce au descoperit, vreți să descoperiți voi-înșivă tot. Este ca și când ați vrea să descoperiți tot ce au descoperit toți ceilalți chimiști: vă trebuie secole, pentru că descoperirile lor au luat secole. Și dacă începeți singuri, chiar dacă veți descoperi într-o zi că apa este făcută din oxigen și hidrogen, este un lucru deja descoperit. De ce ați neglijat descoperirile celorlalți ? Asta înseamnă orgoliu, prostie și nu vă va face să progresați. Iată cum raționează oamenii. Când e vorba de fizică, de chimie și toate celelalte (științe), ei studiază ce au descoperit ceilalți în trecut, tot istoricul. Dar când este vorba de latura mistică – nu, nu, n-au nevoie să știe pe unde au trecut ceilalți. Atunci ai dreptul chiar să descoperi ceva ce ei n-au descoperit, să-i întreci. Această contradicție, acest fenomen bizar mă uimește mereu în mentalitatea omenească. Iată cum raționează oamenii !

Iar într-o altă conferință m-am oprit asupra altui lucru la fel de bizar, de uimitor, de neînțeles: toată lumea este dornică să verifice, să guste, să atingă, să experimenteze, dar ce ? Mereu latura negativă, latura scabroasă, dezgustătoare, imorală, diabolologică, tot ce e inferior, tenebros/întunecat... Oh, là, là ! Se aruncă să vadă, să verifice, să experimenteze, să guste. Dar când este vorba de latura spirituală și divină, se mulțumesc cu citate: Cutare și cutare a zis (asta), cutare și cutare a vorbit... Dar ei n-au gustat și n-au experimentat niciodată. Vedeți, și asta am constatat? De ce nu vor să verifice, să experimenteze ei înșiși latura pozitivă, latura luminoasă ? A, nu, nu, nu ! Acestea sunt citate. Dăm citate. Cutare mistic a spus...,

cutare scriitor a zis asta... N-au verificat asta niciodată. Dar când e vorba de lucrurile inferioare, sunt la curent, sunt puși la punct, pentru că s-au bălăcit ei înșiși în ele. Asta este o altă deformare extraordinară. Ei bine, oamenii nu și-au dat seama că așa stau lucrurile. Vai, vai, vai ! Și dacă m-aș opri acum să analizez și alte cazuri !...

Avem dreptul chiar să-i depășim pe ceilalți, dar trebuie măcar să știți dacă ceea ce ați descoperit a fost deja descoperit sau absolut deloc.

Puțin mai devreme, persoanele religioase au fost cu siguranță puțin siderate, mirate, puțin scandalizate pentru că am vorbit de Dumnezeu. Nu, nu avem dreptul, nu putem, pentru că suntem atât de mici, în timp de Dumnezeu este atât de mare și nu ne putem permite... Dar eu v-am spus doar cum este explicat în unele cărți din vechime, în unele religii. Asta nu înseamnă că vrem să-l desconsiderăm pe Dumnezeu. Nu, nu, nu, niciodată, niciodată, niciodată. Dar așa cum s-a spus, fiecare lucru care a fost creat, manifestat, trebuie într-o zi să aibă un sfârșit, orice lucru care are un început, trebuie să aibă un sfârșit. Acesta este un lucru/adevăr absolut. Și atunci, chiar dacă Dumnezeu S-a manifestat, a ieșit din abosolut, S-a polarizat pentru a crea ceva, atunci asta e, se află în timp. Dar altfel, Spiritul Lui este în eternitate/veșnicie. Nu există timp. Dar ceea ce este manifestat trebuie să moară într-o zi. Cât timp va dura ? Un timp incalculabil. Dar (în virtutea acestei) filozofii străvechi, pe care am moștenit-o, care ne-a fost transmisă, ne putem permite să spunem că, așa cum fiecare lucru se schimbă, se transmite, adică se reîncarnează – așa cum Pământul s-a reîncarnat pentru a 4-a oară, apoi va fi a 5-a, a 6-a, a 7-a. În a 7-a va fi perfect. Viața pe Pământ va fi de o perfecțiune de nedescris. Și s-a spus că va fi o Creație, apoi o dispariție a întregului Univers, care va fi absorbit – așa cum spun, că Dumnezeu respiră; El acum expiră și Creația există. Apoi El aspiră/inspiră și totul va dispărea. Apoi iar va expria și va fi o nouă Creație, care va dura o perioadă de timp incalculabilă. Ce e lipsit de respect în asta ? Oh, là, là ! Dumnezeu râde de toate astea ! (Când vorbești...) Noi spunem aceste lucruri numai pentru a-i lumina pe frații și surorile noastre, pentru a le lărgi noțiunile. Atât. Dar nu micșorăm valoarea lui Dumnezeu. Întrucât tot ce este pe Pământ, cum spunea Hermes Trismegistus: «Tot ce e jos este ca ce e sus, iar ce e sus este ca ce e jos», deci după ceea ce e mic puteți conchide asupra a ceea ce este imens de mare, infinitul mic este ca infinitul mare; când veți cunoaște electronii, veți cunoaște protuberanțele (???) , sorii, galaxiile și așa mai departe. E aceeași lege, deci. De ce ne-a creat Dumnezeu așa ? Ne-a dat activitatea și repausul, ziua și noaptea, deci, în mic, totul este o reflectare a «marelui» care există în înalt. Altfel nimic n-ar fi adevărat și n-ar fi nimic pe care să te sprijini, pentru a găsi, pentru a căuta și a descoperi adevărul. Niciodată n-am descoperi adevărul. Și din fericire, tot ce este aici (jos), în viața zilnică, tot ce facem, felul cum trăim, cum mâncăm, cum mergem, cum muncim (este o reflectare) și dacă am putea înțelege limbajul a ceea ce facem și mai ales structura fiecărui lucru și corpul nostru,

organele și toate celelalte, atunci am descoperi cum sunt lucrurile acolo sus, pentru că noi suntem un model, un rezumat a tot ce este în înalt. Altfel n-ar exista jaloane, n-ar exista urme, repere și n-am găsi niciodată adevărul. Din fericire este așa, numai că oamenii nu știu cum să caute și să citească și să se orienteze. Iată, așadar, cartea Naturii este deschisă în fața noastră și după această scriere/scriptură putem găsi deci lucrurile celeste, lucruri formidabile. Și dacă eu am îndrăznit să aplic această regulă, chiar și în privința lui Dumnezeu, asta face parte din regulă/din lege ; nu este o blasfemie. Eu lucrez exact după legi, după reguli. Putem trage concluzii la fel de veridice în privința acestui subiect. Dar cum oamenii au fost învățați în așa fel încât nu îndrăznesc, atunci multe lucruri rămân necunoscute. Ei nu îndrăznesc să se aventureze : este un domeniu sacru. Și atunci multe lucruri (rămân fără răspuns). De pildă oamenii religie/ființele religioase nu explică în ce fel vom fi acolo sus, în cer. Vom avea organele genitale cu noi ? Sau vor fi tăiate ? Vedeți, nu explică niciodată cum va fi omul acolo sus. Pe jumătate ? Numai capul? Iată alte lucruri misterioase. Iar eu știu cum va fi lucrurile acolo. Am îndrăznit și mi s-a revelat cum va fi. Ar trebui să fiu ars pentru asta ? Cum îi ardeau în trecut. Dacă spuneai asemenea lucruri, erai deja pe rug. Eu ar fi trebuit să fiu ars de 20 de ori (până acum). Pentru că am spus prea multe lucruri de felul acesta, care îi incomodează pe creștini. Îi incomodează. Dar eu am zis : Puțin îmi pasă, dacă îi incomodează sau nu ! Eu sunt obligat să vă spun lucruri atât de veridice, aproape palpabile, încât mai devreme sau mai târziu veți fi obligați să vă loviți (de ele) și să spuneți : Ca alors !... Ca alors !... și atât. Ei da, o mirare !

Oare ați uitat deja conferința de ieri «Necunoscute sunt căile Domnului»? Vai, vai, vai! Trebuie s-o reascultați în vreo 10 zile, pentru că încă n-ați înțeles tot ce era spus în ea. E formidabil ! Oamenii repetă această frază, dar ei nu știu în ce constă faptul că «Necunoscute sunt căile Domnului». Ei bine, nu. Ele pot fi cercetate, dar pe moment ele sunt necunoscute. Dar într-o zi, gata ! Câte lucruri am fost obligat să corectez ! Am spus: cugetarea lui Solomon: «Nimic nu e nou sub Soare». Iar oamenii repetă. Altfel nu s-au gândit niciodată că totul este nou *în Soare*. Ei sunt mereu *sub soare* și, într-adevăr, așa este. Nimic nu e nou. Dar când vor intra în Soare, în fiecare zi va fi ceva nou ; niciodată Soarele nu va fi același. Și apoi au zis : «Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii». Iar eu am zis : «Iubirea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii». Iubirea. S-a isprăvit cu frica, cu teama. Putem renunța la multe lucruri. Și așa mai departe. Multe concepții vechi vor fi corectate, care erau bune pentru trecut, dar care s-au perimat. Acum trebuie (să le dai oamenilor) alte lucruri. Viața merge înainte, se își schimbă aspectul, ritmul... Totul se schimbă, hainele...

Dar, în această conferință, mi se pare că încă nu există un pasaj (în care să se spună) cum trebuie să înfrumusețăm viața. Mi se pare că este o altă conferință, nu-i așa, despre cum scoica perlieră reușește să înfrumusețeze firul de nisip, care e urât,

aspru, care o deranjează; cum ea secretă ceva din ea însăși pentru a-l înfrumuseța. Atunci de ce noi să nu facem (la fel) ? Și Soarele face asta, tot timpul. El înfrumusețează întreaga natură ! Priviți, cu razele, cu căldura lui, totul este înveșmântat, totul este întinerit, totul este nou, totul este colorat și totul este dătător de viață. Iar omul se plânge tot timpul, tot timpul că viața este așa cum este și că oamenii sunt așa cum sunt... Dacă ar ști și el să secrete ceva din el însuși, puțină iubire, totul ar fi înfrumusețat ! Deci oamenii nu au învățat limbajul Soarelui. Soarele face tot timpul lucrul acesta, în fața noastră, ne arată cum să facem, pentru ca viața să devină mai frumoasă, dar ei n-au văzut nimic, nimic, nimic. Dar Soarele este aici, prezent. El spune: «Uite cum reușesc eu (să fac asta). Scot din mine ceva dezinteresat, impersonal și viața (se înfrumusețează). Faceți la fel și veți fi uimiți să vedeți că totul se va înfrumuseța în jurul vostru. Tot Universul (se va înfrumuseța) ! Și oamenii și fetele și băieții, tot».

Și apoi nu e nimeni care să meargă la Soare să-i afle răspunsurile. Să spună: «Cum faci, dragă Soare, ca să înfrumusețezi toată creația și să o hrănești.» Iar el vă va spune: «Iată cum, scoți ceva (din tine)...». «A, da, dar eu nu sunt obișnuit...». «A, atunci vei duce zilele în sărăcie, în ocară și suferință!». Asta spune Soarele. Și când vă spuneam că eu nu mai merg în biblioteci, eu nu mai citesc cărți. Am pe cineva, acolo, care mă învață zi și noapte: Soarele. Și atunci (când mă aud), oamenii se miră. «Cum, un soare, care e mort, care nu este inteligent, este mecanic, este doar foc, poate să-i învețe pe oameni ?». Ca să vezi ! Unde sunt ei încă ! Totul este mecanizat, totul este mort. Doar ei sunt vii... și inteligenți ! Afurisit Jacques Monod ! Dacă te întâlnesc, vai, vai, vai ! O să vezi tu ! Să induci și mai mult omenirea în eroare ! Asta e prăpastia care se pregătește. Asta e prăpastia !

De ce raționez eu în felul acesta ? Pentru că eu raționez după valoarea fiecărui lucru. Da, valoarea. Eu caut cele mai mari valori și mă adresez acelor mari valori. Eu spun: «Este cineva care nu moare, care nu își pierde strălucirea, care nu ruginește, care nu se răcește. Oh, là, là, là ! Trebuie să aibă ceva formidabil, o inteligență extraordinară, voi merge să învăț de la el». Eu sunt precum Christophoros, care era mare și puternic, formidabil – puțin cam prostuț, dar nu foarte tare... Veți vedea. Christophoros voia să slujească. Era formidabil. Trebuia să slujească, cu această forță ! Dar pe cine să slujească ? O, pe regele cel mai puternic de pe fața pamântului, pe cel mai puternic. Și s-a dus să caute. Cine e regele cel mai puternic ? Și i-au arătat cine era. Și atunci s-a dus să-l slujească. Zile în șir a mers în suita lui, încoace și încolo. Și într-o zi, o, regele n-a vrut să treacă printr-un anumit loc, pentru că era ceva sinistru. Acolo erau vrăji, obsesii... Diavolul vizita acele locuri și regele nu voia să treacă pe acolo. «Oho – a zis Christophoros – deci îi este frică ! Nu este cel mai puternic ! N-am să-l mai slujesc !». Și a plecat de la el. Și s-a dus să-l caute pe Diavol. Dar unde să-l găsească ?! L-a strigat, a întrebat... Diavolul nicăieri. Și într-o

seară, ce văzu ? Văzu o cavalcadă de cavaleri negri călare, îmbrăcați în negru, siniștri, amenințatori. Iar în frunte unul încă și mai înspăimântător, care îi zise: «Ce vrei ? Ce cauți ?». «Pe Diavol». «Eu sunt. De ce mă cauți ?». «Vreau să-l slujesc, pentru că e cel mai puternic !». «Hai, vino cu mine !». Și l-a angajat. Și zile și nopți a mers în cavalcada lui. Dar iată că, într-o zi, într-un anumit loc, erau niște cruci. Și Diavolul n-a vrut să trecă. A zis: «Nu, nu pe aici, nu într-acolo !». Atunci Chsithophorus a spus: «Oho, nu e el cel mai puternic, pentru că îi este frică de ceva !». Și s-a dus să afle ce erau acele cruci. «O - i s-a spus - a existat un Iisus, care era drăgălaș, și așa și pe dincolo. El era cel mai puternic». «A, atunci am să mă duc să-l caut, vreau să-l slujesc !». Dar de unde să-l ia ? Atunci s-a dus și s-a rugat și a strigat și l-a căutat, dar nu l-a găsit. În fine, și-a zis: «Trebuie să fac totuși ceva». Și s-a așezat pe malul unui râu, pentru a trece oamenii dincolo, fiindcă nu era pod. Și-a construit o baracă (și-și ducea viața așa). Și într-o seară, când ploua foarte tare și bătea un vânt puternic – era o furtună extraordinară, că nu se vedea nimic, iar râul s-a revărsat, s-a revărsat, s-a revărsat – el auzi strigătele unui copil, care plângea afară. «O, zise el. Cum a venit ? De ce, într-o seară ca asta ?». Ieși afară și găsi un copilăș care plângea. «Ce e cu tine aici ?». «Voiam să trec pe celălalt mal, să ajung la părinții mei și nu pot, că sunt prea mic.» «Vino cu mine !» - zise el. Îl ridică pe umeri, intră (în apă) cu bastonul – un baston mare – valurile erau foarte puternice, îl împingeau când la dreapta, când la stânga, nu putea înainta drept și abia se ținea să nu cadă. Iar copilul atârna, atârna, atârna din ce în ce mai greu. La mijlocul râului, speriat, a zis: «Ascultă, copile, ești foarte greu, ești cât Pământul de greu !». «A, da – zise copilul – ba chiar mai mult, pentru că eu sunt Iisus. Și de acum înainte te vei numi Christophoros, “purtător al lui Iisus”». Așa a devenit Christophoros un sfânt. Iar eu sunt ca el: vreau să-l slujesc pe cel mai puternic, pe cel mai tare, pe cel care nu moare. Iar acesta este Soarele. Toți ceilalți au dispărut, deseori sunt mâncați de carii și tot felul de lucruri... El e întotdeauna pur, curat, bine spălat, îngrijit... e formidabil. Mereu. Acum cine mă poate acuza, zice: «A, ești un trădător; îi trădezi pe scriitori, pe gânditori». «Nu – spun eu. Îi stimez, le arunc câte o privire, din când în când. Știu că au făcut multe lucruri și că vor deveni într-o zi ca Soarele. Dar, deocamdată, vreau să-l slujesc pe cel mai puternic. Și Soarele este cel mai puternic. Nu ruginește». Cine mă poate acuza ? Nimeni. «A – se va spune – evident, este puțin sărit, puțin deformat, și-atât ! Dar la urma urmei, ce vreți ? Poate are dreptate !». Fiecare este puțin nebun, nu-i așa, în felul lui ? Și eu sunt puțin nebun, dar în felul meu. Așadar, vă recomand felul meu. Să deveniți cu toții nebuni, ca mine !

UN MINUT DE MEDITAȚIE !